

A photograph of a man and a woman in a shower, with water spraying over them. The man is on the left, and the woman is on the right, wearing a blue tank top. The background is a textured, dark greenish-blue.

NEW YORK TIMES BESTSELLER

C & K

HET LOT VAN CALLIE & KAYDEN

JESSICA SORENSEN

XANDER
ROMAN

JESSICA SORENSEN

Het lot van Callie & Kayden



Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Coincidence of Callie and Kayden*
Oorspronkelijke uitgever: Borrowed Hearts Publishing, Trident Media Group

Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk

Omslagbeeld: Vgstudio

Omslagontwerp: Studio MV

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Jessica Sorensen

Copyright voor de Nederlandse taal © 2013 Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 093 4 / NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



Voor iedereen die niet werd gered.



PROLOOG

CALLIE

Het leven is vol geluk, zoals wanneer je een goede hand kaarten toebedeeld krijgt, of domweg op het juiste moment op de juiste plek bent. Sommige mensen komt het geluk aanwaaien; ze krijgen een tweede kans, worden gered. Dat kan op heroïsche wijze gebeuren of door stom toeval, maar er zijn er ook die het geluk niet op een presenteerblaadje aangeboden krijgen, die op het verkeerde moment op de verkeerde plek zijn, die níét worden gered.

‘Callie, luister je wel naar me?’ vraagt mijn moeder terwijl ze de auto op de oprit parkeert.

Ik geef geen antwoord en kijk naar de bladeren die in de wind rondwervelen door de tuin, de motorkap van de auto op, of waar de wind ze ook maar heen jaagt. Zij hebben niets te zeggen over de weg die ze in het leven gaan. Ik heb zin om naar buiten te springen, ze allemaal beet te pakken en in mijn hand te klemmen, maar dat zou betekenen dat ik uit de auto zou moeten stappen.

‘Wat heb je vanavond toch?’ bitst mijn moeder terwijl ze de berichten op haar telefoon bekijkt. ‘Ga nou maar naar binnen en haal je broer.’

Ik ruk mijn blik los van de bladeren en richt die op haar. ‘Vraag

dat alsjeblieft niet van me, mam.' Mijn zweterige handen grijpen de metalen portiergreep vast en een grote brok blijft in mijn keel steken. 'Kun jij niet gewoon naar binnen gaan om hem te halen?'

'Ik heb er geen zin in om midden in een feestje van middelbare scholieren terecht te komen en ik ben nu echt niet in de stemming om met Maci te praten, zodat zij kan opscheppen over die beurs van Kayden,' antwoordt mijn moeder, met haar gemanicuurde hand naar me wapperend om me tot actie aan te sporen. 'Ga nou maar gewoon je broer halen en zeg dat hij naar huis moet komen.'

Mijn schouders gaan omhoog als ik het portier opendoe en het grindpad op loop naar het twee verdiepingen tellende landhuis met groene luiken en een steil dak. 'Nog twee dagen, nog twee dagen,' neurie ik zachtjes als een mantra, met mijn vuisten gebald terwijl ik me tussen de voertuigen door wring. 'Nog maar twee dagen en dan ben ik op de universiteit en kan dit me allemaal niks meer schelen.'

Het licht dat door de ramen schijnt werpt een gloed tegen de grijze lucht en een banier met GEFELICITEERD erop hangt boven de ingang naar de portiek, versierd met ballonnen. De familie Owens houdt wel van vertoon, bij elke gelegenheid die ze maar kunnen bedenken: verjaardagen, feestdagen, eindexamenfeestjes. Ze lijken het volmaakte gezin, maar ik geloof niet in volmaakt.

Dit feestje is bedoeld om te vieren dat hun jongste zoon Kayden zijn eindexamen heeft gehaald en dat hij een footballbeurs heeft gekregen aan de Universiteit van Wyoming. Ik heb niets tegen de Owens. Wij gaan af en toe bij hen eten en zij komen bij ons op de barbecue. Ik hou alleen niet van feestjes, en ik ben daar ook nooit verwelkomd, in elk geval niet sinds de zesde klas.

Als ik op de versierde portiek af stap, komt Daisy McMillian naar buiten gedanst met een glas in haar hand. Haar blonde krullen glanzen in het licht van de buitenlamp terwijl ze haar blik op

mij richt en er een boosaardige glimlach om haar lippen krult.

Ik duik naar de rechterkant van de trap en zwenk om de zijkant van het huis voordat ze me iets beledigends kan toevoegen. De zon zakt achter de contouren van de bergen die het stadje omringen en sterren schitteren als vuurvliegjes aan de hemel. Ik zie bijna niks nu het licht van de portiek vervaagt, en mijn schoen raakt iets scherps. Ik val en haal mijn handen open aan de scherpe steentjes. Maar verwondingen aan de buitenkant zijn makkelijk te verdragen en ik sta zonder aarzelen weer op.

Ik sla het gruis van mijn handen, huiverend bij de brandende pijn van de schrammen, terwijl ik de hoek om loop naar de achtertuin.

‘Het kan mij geen moer schelen wat je verdomme aan het proberen was,’ zegt een mannenstem die door het donker snijdt. ‘Wat ben je toch een hork. Een enorme mislukking.’

Bij de rand van het gras blijf ik staan. Vlak bij het achterhek is een bakstenen kleedhok voor het zwembad, waar twee gestalten onder zwak lamplicht staan. De ene is lang en zijn hoofd hangt naar beneden, de schouders opgetrokken. De kleinere gestalte heeft een bierbuik en een kale plek achter op zijn hoofd, en staat met geheven vuist recht voor de ander. Als ik door het donker tuur, kan ik zien dat de kleine meneer Owens is en de lange Kayden Owens. Deze situatie verbaast me hogelijk, want Kayden is op school erg zelfverzekerd en is nooit bepaald het doelwit van geweld geweest.

‘Het spijt me,’ mompelt Kayden met een trilling in zijn stem, terwijl hij zijn hand tegen zijn borst drukt. ‘Het was een ongelukje, pap. Ik zal het niet weer doen.’

Ik werp een blik op de open achterdeur, waar licht brandt, de muziek hard staat en mensen dansen, roepen en lachen. Glazen klinken tegen elkaar en ik kan de seksuele spanning waar de kamer bol van staat helemaal hier voelen. Dit is het soort plek dat ik altijd uit alle macht vermijd, omdat ik er geen adem krijg.

Voorzichtig begeef ik me naar de onderste traptree, in de hoop me onopgemerkt in de menigte te kunnen begeven, mijn broer op te zoeken en te maken dat we wegkomen.

‘Ga me verdomme niet vertellen dat het een ongeluk was!’ De stem schiet omhoog, vol onbegrijpelijke woede. Er klinkt een harde klap en dan gekraak, alsof er botten versplinteren. Instinctief draai ik me met een ruk om, net op tijd om te zien dat meneer Owen zijn vuist in Kaydens gezicht ramt. Bij het gekraak komt mijn maag in opstand. Hij slaat hem keer op keer, en stopt zelfs niet als Kayden op de grond in elkaar krimpt. ‘Leugenaars worden gestraft, Kayden.’

Ik wacht tot Kayden opstaat, maar hij verroert zich niet en slaat niet eens zijn armen voor zijn gezicht. Zijn vader trapt hem in zijn buik, in zijn gezicht; zijn bewegingen worden steeds heftiger en het ziet er niet naar uit dat hij snel zal ophouden.

Ik reageer zonder na te denken. De wens om hem te redden laait zo krachtig op dat die alle twijfel bij me uitbant. Ik storm het grasveld over en door de opstuivende bladeren heen zonder ander plan dan dit een halt toe te roepen. Als ik bij hen aankom, sta ik te trillen en raak ik bijna in shock zodra duidelijk wordt dat hier meer aan de hand is dan ik eerst dacht.

De knokkels van meneer Owens zijn opengereten en bloed drupt op het beton voor het kleedhok. Kayden ligt op de grond, zijn jukbeen opengespleten als een scheur in de bast van een boom. Zijn oog zit dicht door een zwelling, zijn lip is kapot en zijn hele gezicht zit onder het bloed.

Hun ogen gaan naar mij, en snel wijs ik met een bibberige vinger over mijn schouder. ‘Er was in de keuken iemand naar u op zoek,’ zeg ik tegen meneer Owens, dankbaar dat mijn stem voor één keer niet hapert. ‘Ze hadden ergens hulp bij nodig... Maar ik weet niet meer waarbij.’

Zijn scherpe blik priemt dwars door me heen en ik deins terug bij de woede en machteloosheid die in zijn ogen te lezen staan, als-

of zijn toorn hem geheel en al beheerst. ‘Wie ben jij, verdomme?’

‘Callie Lawrence,’ zeg ik kalm, want ik ruik zijn drankkegel.

Zijn blik gaat van mijn afgetrapte schoenen naar mijn zware zwarte jasje met gespen, en blijft ten slotte steken bij mijn haar, dat amper tot mijn kin reikt. Ik zie eruit als een dakloze, maar dat is het ’m nou juist: ik wil graag onopgemerkt blijven. ‘O ja, je bent de dochter van coach Lawrence. In het donker had ik je niet herkend.’ Hij kijkt omlaag naar het bloed op zijn knokkels en dan weer naar mij. ‘Hoor eens, Callie, dit was helemaal niet de bedoeling. Het was een ongelukje.’

Ik ben niet zo goed tegen druk bestand, dus blijf ik roerloos staan luisteren hoe mijn hart hamert in mijn borst. ‘Oké.’

‘Ik moet me even schoonmaken,’ mompelt hij. Een kort moment kijkt hij me doordringend aan, waarna hij de tuin doorbeent naar de achterdeur, met zijn gewonde hand omklemd langs zijn zij.

Ik richt me weer op Kayden en laat de adem ontsnappen die in mijn borst gevangen zat. ‘Alles kits?’

Hij slaat zijn hand over zijn oog, staart naar zijn schoenen en houdt zijn andere hand tegen zijn borst, en ziet er kwetsbaar, zwak en verbijsterd uit. Heel even zie ik mezelf op de grond liggen, met blauwe plekken en rijtewonden die alleen maar van binnenuit te zien zijn.

‘Ja hoor.’

Zijn stem klinkt scherp, dus draai ik me om naar het huis en maak aanstalten om de benen te nemen.

‘Waarom deed je dat?’ roept hij door het donker.

Bij de rand van het gras blijf ik staan en keer me om om hem aan te kijken. ‘Ik heb gedaan wat ieder ander ook zou doen.’

De wenkbrauw boven zijn goede oog gaat naar beneden. ‘Nee, dat heb je niet.’

Kayden en ik zitten al vanaf onze kleutertijd samen op school. Helaas is dit het langste gesprek dat we ooit met elkaar hebben

gevoerd sinds de zesde, toen ik als de vreemde vogel van de klas werd beschouwd. Halverwege het jaar kwam ik op school aanzetten met afgehakt haar en in kleren waarin ik bijna verzoop. Nadien raakte ik al mijn vrienden kwijt. Zelfs als onze gezinnen samen eten doet Kayden alsof hij me niet kent.

‘Dat zou bijna niemand anders hebben gedaan.’ Hij haalt zijn hand van zijn oog af, komt wankelend overeind en torent als hij zijn benen strekt hoog boven me uit. Hij is het soort jongen waar meisjes slappe knieën van krijgen; ik ook, in de tijd dat ik jongens nog niet als een bedreiging zag. Zijn bruine haar krult bij zijn oren en nek, zijn meestal zo volmaakte glimlach is een bloederig zootje, en maar één van zijn smaragdgroene ogen is zichtbaar. ‘Ik snap niet waarom je dat deed.’

Ik krab aan mijn voorhoofd, een tic van me op momenten dat iemand me echt ziet staan. ‘Tja, ik kon niet zomaar gewoon weglopen. Dat zou ik mezelf nooit hebben vergeven.’

Het licht vanuit het huis benadrukt de ernst van zijn verwondingen en zijn hele shirt zit onder het bloed. ‘Je moet hier niemand iets over zeggen, oké? Hij heeft gedronken... en heeft momenteel veel sores aan zijn hoofd. Hij is vanavond zichzelf niet.’

Ik bijt op mijn lip; ik weet niet zeker of ik hem wel geloof. ‘Misschien moet je het aan iemand vertellen... aan je moeder, bijvoorbeeld.’

Hij staart me aan alsof ik een onnozel klein kind ben. ‘Er valt niets te vertellen.’

Ik neem zijn gezwollen gezicht in me op, zijn anders zo volmaakte gelaatstrekken nu verwrongen. ‘Goed, als je het zo wilt.’

‘Ja, zo wil ik het,’ zegt hij afwijzend, en ik wil al weglopen. ‘Hé, Callie. Het is Callie, toch? Wil je iets voor me doen?’

Ik tuur over mijn schouder. ‘Jawel. Wat dan?’

‘In de badkamer beneden staat een verbanddoos en in de vriezer ligt een ijspakking. Wil je die voor me gaan halen? Ik heb geen zin om naar binnen te gaan voordat ik me heb opgeknapt.’

Ik wil ontzettend graag weglopen, maar de smeekbede in zijn stem houdt me tegen. ‘Jawel, dat kan ik wel voor je doen.’ Ik laat hem bij het verkleedhok achter om naar binnen te gaan, waar ik in alle drukte amper adem krijg. Ik trek mijn ellebogen in en in de hoop dat niemand me aanraakt, baan ik me een weg door de mensen heen.

Maci Owens, Kaydens moeder, staat bij de tafel te kletsen met een van de andere moeders en zwaait naar me, waarbij haar gouden en zilveren armbanden tegen elkaar rinkelen. ‘Ha, Callie, is je moeder hier ook, schat?’ Ze praat met dubbele tong en voor haar staat een lege wijnfles.

‘Ze zit in de auto,’ roep ik boven de muziek uit, terwijl er iemand tegen mijn schouder botst en mijn spieren zich spannen. ‘Ze zat te bellen met mijn vader en heeft mij naar binnen gestuurd om mijn broer te zoeken. Hebt u hem gezien?’

‘Sorry, schat, nee.’ Ze gebaart met haar hand zwierig om zich heen. ‘Er zijn hier ook zo veel mensen.’

Ik wapper even met mijn vingers. ‘Oké, goed, dan ga ik hem wel zoeken.’ Terwijl ik wegloop, vraag ik me af of ze haar man al heeft gezien en of ze vragen zal stellen over de jaap in zijn hand.

In de woonkamer zit mijn broer Jackson op de bank met zijn beste vriend Caleb Miller te praten. Vlak voor de drempel verstijf ik, net buiten hun blikveld. Ze zitten daar maar te lachen en te praten en van hun bier te lurken alsof het niks is. Ik veracht mijn broer om zijn gelach, omdat hij hier is, omdat hij het zo heeft geregeld dat ik hem moet vertellen dat mama buiten in de auto zit te wachten.

Ik wil naar hem toe lopen, maar krijg mijn voeten niet in beweging. Ik weet dat ik spijkers met koppen moet slaan, maar er zitten in de hoeken van de kamer mensen te zoenen en middenin dansen ze, en daar krijg ik een ongemakkelijk gevoel van. *Ik krijg geen adem, ik krijg geen adem. Bewegen, voeten, bewegen.*

Iemand knalt tegen me op en ik val bijna op de grond.

‘Sorry,’ verontschuldigt een diepe stem zich.

Ik grijp me aan de deurpost vast en daardoor wordt mijn trance verbroken. Ik stuif de hal door zonder te kijken wie er tegen me op is gebotst. Ik moet hier weg en weer adem zien te krijgen.

Als ik de verbandtrommel uit de onderste kast heb gehaald en de ijspakking uit de vriezer, neem ik de lange route het huis uit en glip zonder dat iemand me ziet door de zijdeur. Kayden is niet meer buiten, maar vanuit de raampjes van het verkleedhok bij het zwembad schijnt licht.

Aarzelend duw ik de deur open en steek mijn hoofd naar binnen in het zwak verlichte vertrek. ‘Hallo.’

Kayden komt de achterraimte uit zonder shirt aan en met een handdoek tegen zijn gezicht gedrukt, die felrood ziet en vol klontjes zit. ‘Hé, heb je de spullen?’

Ik glip naar binnen en doe de deur achter me dicht. Ik hou hem de verbanddoos en de ijspakking voor, met mijn hoofd naar de deur gedraaid, zodat ik hem niet hoeft aan te kijken. Zijn blote borst en de manier waarop zijn spijkerbroek laag op zijn heupen hangt geven me een uiterst ongemakkelijk gevoel.

‘Ik bijt niet, hoor Callie.’ Zijn stem is neutraal als hij de verbandtrommel en de ijspakking aanneemt. ‘Je hoeft niet zo naar de muur te staren.’

Ik dwing mijn ogen naar hem te kijken, en het valt nog niet mee om niet naar de littekens te staren waarmee zijn buik en borst kriskras bezaaid zijn. De verticale lijnen die over zijn onderarmen omlaaglopen zijn nog het meest verontrustend: dik en gekarteld, alsof er iemand een scheermes over zijn huid heeft gehaald. Kon ik er maar met mijn vingers overheen strijken en de pijn en herinneringen die ermee verbonden zijn wegnemen.

Snel laat hij de handdoek zakken om zichzelf te bedekken, en als we elkaar aanstaren valt er in zijn goede oog iets van verwarring te bespeuren. Mijn hart hamert in mijn borstkas terwijl het moment voorbijgaat, als een vingerknip, en toch lijkt het eeuwig te duren.

Hij knippert met zijn ogen en drukt de ijspakking op zijn beurse oog, terwijl hij de verbanddoos op de rand van de tafel laat balanceren. Als hij zijn hand terugtrekt, trillen zijn vingers en al zijn knokkels zijn opengeschaafd. ‘Kun je het verbandgaas er voor me uit halen? Mijn hand doet een beetje pijn.’

Terwijl mijn vingers aan de sluiting friemelen, blijft mijn vingernagel in de kier haken en breekt er een stukje af. Het bloed stroomt eruit als ik het deksel opendoe om het verbandgaas eruit te halen. ‘Misschien moet die snee onder je oog wel gehecht worden. Het ziet er niet best uit.’

Hij bet de snee met de handdoek en krimpt in elkaar van de pijn. ‘Het komt wel goed. Ik moet het alleen schoon zien te maken en er iets op doen.’

Het dampend hete water stroomt over mijn lichaam, schroeit mijn huid tot er rode plekken en blaren op verschijnen. Ik wil me weer schoon voelen. Ik pak de vochtige handdoek van hem aan, waarbij ik oppas dat onze vingers elkaar niet raken, en buig me naar hem toe om de wond te onderzoeken, die zo diep is dat je de spieren en het onderliggende weefsel kunt zien.

‘Het moet echt gehecht worden.’ Ik zuig het bloed uit mijn duim. ‘Want anders krijg je een litteken.’

Zijn mondhoeken gaan omhoog in een droeve glimlach. ‘Met littekens kan ik wel leven, zeker als ze aan de buitenkant zitten.’

Ik begrijp vanuit het diepst van mijn hart wat hij daarmee bedoelt. ‘Ik denk echt dat je je moeder moet vragen of ze je naar de dokter wil brengen; dan kun je haar meteen vertellen wat er is gebeurd.’

Hij begint een stukje verbandgaas af te rollen, maar laat het per ongeluk op de grond vallen. ‘Dat gaat niet gebeuren, en als het wel zou gebeuren, zou het er toch niet toe doen. Niets van dit alles doet ertoe.’

Met onvaste vingers pak ik het verband op en wikkel het los om mijn hand. Het uiteinde scheur ik af en ik pak de hechtpleister

uit de verbanddoos. Vervolgens, terwijl ik elke laatste verschrikte gedachte uit mijn hoofd ban, reik ik naar zijn wang. Hij blijft heel stil zitten, met zijn zere hand tegen zijn borst gedrukt, terwijl ik het verbandgaas op de wond aanbreng. Zijn ogen blijven op me gericht, zijn wenkbrauwen gefronst, en hij haalt amper adem als ik het verband met tape vastzet.

Ik ga naar achteren en laat mijn adem tussen mijn lippen door ontsnappen. Hij is, op mijn familie na, de eerste die ik de afgelopen zes jaar welbewust heb aangeraakt. 'Ik zou over dat hechten toch nog eens nadenken.'

Hij klapt de verbanddoos dicht en veegt een druppeltje bloed van het deksel. 'Heb je binnen mijn vader gezien?'

'Nee.' In mijn zak blipt mijn telefoon en ik werp een blik op het sms'je. 'Ik moet gaan. Mijn moeder zit te wachten in de auto. Weet je zeker dat je het wel redt?'

'Ik red me wel.' Hij kijkt niet naar me op als hij de handdoek opraapt en koers zet naar de achterste kamer. 'Oké, dan zie ik je later wel weer.'

Echt niet. Terwijl ik mijn mobieltje weer in mijn zak steek, maak ik aanstalten naar de deur te lopen. 'Ja, ik zie je waarschijnlijk later wel weer.'

'Dank je wel,' zegt hij er meteen achteraan.

Ik blijf staan met mijn hand op de deurkruk. Ik vind het vreselijk om bij hem weg te lopen, maar ik ben te laf om te blijven. 'Waarvoor?'

Hij moet een eeuwigheid nadenken en slaakt dan een zucht. 'Dat je de verbanddoos en de ijspakking voor me hebt gehaald.'

'Graag gedaan.' Ik loop naar buiten met een bezwaard gevoel. Weer een geheim dat mijn hart drukt.

Zodra het grind van de oprijlaan in zicht komt, gaat mijn telefoon in mijn zak opnieuw. 'Ik ben echt twee meter bij je vandaan,' antwoord ik.

'Je broer is hier en hij moet naar huis. Over acht uur moet hij

op het vliegveld zijn.’ Mijn moeder klinkt gespannen.

Ik versnel mijn pas. ‘Sorry, ik werd even afgeleid... maar je had me naar binnen gestuurd om hem te gaan halen.’

‘Nou, hij heeft gereageerd op mijn sms’je, dus kom op nou,’ zegt ze opgefokt. ‘Hij moet wat rust zien te krijgen.’

‘Ik ben er over tien seconden, mam.’ Ik hang op en stap de voortuin in.

Daisy, Kaydens vriendin, zit op de voorveranda een stuk taart te eten, terwijl ze een babbeltje maakt met Caleb Miller. Meteen raken mijn ingewanden in de knoop en gaan mijn schouders hangen, en ik schiet de schaduwen van de bomen in in de hoop dat ze me niet zien.

‘O mijn god, is dat Callie Lawrence niet?’ zegt Daisy, die haar hand boven haar ogen houdt en mijn kant op tuurt. ‘Wat doe je daar in vredesnaam? Hoor jij niet ergens op het kerkhof rond te hangen of zo?’

Ik breng mijn kin omlaag en versnel mijn pas, struikelend over een grote steen. *De ene voet voor de andere.*

‘Of loop je alleen maar weg voor het stuk taart dat ik hier in mijn hand heb?’ roept ze met een lach in haar stem. ‘Nou, wat is het, Callie? Kom op, vertel eens.’

‘Hou toch op,’ waarschuwt Caleb haar met een grijns op zijn gezicht terwijl hij zich over de balustrade buigt, zijn ogen zo zwart als de nacht. ‘Callie heeft vast zo haar redenen om weg te lopen.’

De insinuatie in zijn stem geeft mijn hart en benen vleugels. Ik ren weg het donker van de oprijlaan in met het geluid van hun gelach in mijn rug.

‘Wat heb jij nou?’ vraagt mijn broer als ik het autoportier dichtsla en mijn veiligheidsgordel omdoe, terwijl ik hijgend mijn korte kapsel fatsoeneer. ‘Vanwaar dat geren?’

‘Mam zei dat ik moest opschieten.’ Ik richt mijn ogen strak op mijn schoot.

‘Soms weet ik niet wat ik van je moet denken, Callie.’ Hij strijkt

zijn donkerbruine haar in model en laat zich achteroverzakken op zijn stoel. ‘Het is net of je er alles aan doet om mensen te laten denken dat je niet goed wijs bent.’

‘Ik ben geen vent van vierentwintig die rondhangt op middelbareschoolfeestjes,’ help ik hem herinneren.

Mijn moeder kijkt me met samengeknepen ogen aan. ‘Callie, begin nou niet weer. Je weet dat meneer Owens je broer heeft uitgenodigd, net als jou.’

Mijn gedachten gaan terug naar Kayden, naar zijn in elkaar geslagen, beurse gezicht. Ik vind het vreselijk dat ik hem alleen heb moeten laten en sta al op het punt om mijn moeder te vertellen wat er is gebeurd, maar dan vang ik een glimp op van Daisy en Caleb op de voorveranda, die ons na staan te kijken als we wegrijden, en herinner ik me weer dat je sommige geheimen mee het graf in moet nemen. Trouwens, mijn moeder heeft er nooit erg voor opengestaan om iets te horen over de akelige dingen die er op de wereld gebeuren.

‘Ik ben drieëntwintig. Pas volgende maand word ik vierentwintig,’ onderbreekt mijn broer mijn gepeins. ‘En die lui zitten niet meer op de middelbare school, dus hou je mond maar.’

‘Ik weet heus wel hoe oud je bent,’ zeg ik. ‘En ik zit ook niet meer op de middelbare school.’

‘Dat hoef je niet zo blij te zeggen,’ grimast mijn moeder terwijl ze het stuur ver omdraait om de weg op te rijden. Rondom haar hazelnootbruine ogen verschijnen rimpeltjes doordat ze haar best doet niet te huilen. ‘We zullen je missen, en ik zou echt graag willen dat je er nog eens over nadenkt of je niet pas in de herfst zult gaan studeren. Laramie is bijna zes uur reizen, liefje. Het zal heel moeilijk worden om zo ver bij je vandaan te zijn.’

Ik staar naar de weg die zich ontrolt tussen de bomen en over de lage heuvels. ‘Sorry, mam, maar ik heb alles al geregeld. Trouwens, het slaat nergens op om de hele zomer maar wat op mijn kamer rond te hangen.’

‘Je zou ook een baantje kunnen nemen,’ oppert ze. ‘Zoals je broer elke zomer doet. Op die manier kun je leuke dingen met hem doen, en Caleb komt ook nog bij ons logeren.’

Elke spier in mijn lichaam draait zich op als een touw met knopen erin en ik moet de zuurstof mijn longen in dwingen. ‘Sorry, mam, maar ik ben eraan toe om op mezelf te zijn.’

Daar ben ik ontzettend hard aan toe. Ik heb er schoon genoeg van dat ze me altijd zo verdrietig aankijkt, omdat ze geen bal snapt van wat ik doe. Ik heb er genoeg van om haar wel te willen vertellen wat er is gebeurd, maar te weten dat dat niet kan. Ik ben eraan toe om op mezelf te zijn, weg van de nachtmerries die rondspoken door mijn kamer, mijn leven en mijn hele wereld.